

ΜΕΓΑΛΥΝΥΡΙΑ

1

Στῆς Σπουδῆς στρατιώτης
τῆ σφάτα ἐγώ,
μὰ οἱ ὁρμές τῆς νιότης
πῶς στὸ πείσμα σου σπαρταροῦν!
Κ' ἡ Σπουδὴ—πλανεύτρα—
πάλι ἂ μὲ σέρνῃ, ἢ σκέψη
στὴ φλόγα τῆς Ἀγάπης
ἐξαυλῶνεται

2

Τῆς ὄνειροπλέχτρας
Ἀνατολῆς
ἔγραφε τραγούδι
τὸ κορμί σου κυματιστό·
τὸ χρυσὸ ποτήρι
μὲ τὸ κρασί τοῦ πόθου,
ποῦ δὲ θὰ μὲ κεράσῃς,
στὸ χέρι σου ἄστραφτε.

3

Οὔτε σὰ γελάδα
φεγγόπλαγη
καὶ σὰν πέρδικα οὔτε
ποῦ τὸ διάβα τῆς θορυβεῖ·
σὰν τὴν ἀλαφίνα
περνᾶς ἐσὺ κ' ὄμπρός σου
τοῦ κυνηγοῦ τὰ χέρια
πέφτουν παράλυτα

4

Τάνηφόρι πῆραν
οἱ κοπελλιές
τάνθη φορτωμένες·
ἀνεβαίνεις ἐσὺ γυμνή—
Σειοῦνται αὐτὲς καὶ πέφτουν
τὰ λούλουδα· κ' ἐσένα
λυγιέται τὸ κορμί σου
κρίνος καὶ ὑψώνεται.

5

Σὰν καλογεράκι
στοχαστικό,
ποῦ μ' ἀργὸ κοντύλι
ζουγραφίζει τὴν Παναγιά,
στοῦ γιαλοῦ τὴν ἄκρη
τὴ λυρική γραμμὴ σου
θὰ πάω νὰ βρῶ, σὲ κῦμα
φεγγαροφίλητο.

6

Τὰ ματόφυλλά σου
ροδόφυλλα·
καὶ τὸ δάκρυ λάμπει
σὰ διαμάντι δροσοσταλιᾶς·

κι' ἂν, σὰν πεταλούδα,
τὸ βλέμμα μου τ' ἀγγίξῃ
τὰ φύλλα ἀπαλογέρουν
χαμηλοθώρητα.

7

Ρόδο τὰ φιλιὰ μου
φλογᾶτο ἀνθοῦν·
νά το! σοῦ τὸ φέρνω
γιὰ τοῦ κόρφου σου τὸν ἀφρό.
Κι ἂν τὸ ξεφυλλίσῃ
ἢ μπόρα τῆς ὀργῆς σου,
τὰ σκόρπια κ' ἂς πέσουν
φύλλα στὰ χέρια σου.

8

Σὰ δυὸ περιστέρια
λευκὰ-λευκὰ,
ποῦ φτεροκοποῦνε
στὶς κολώνες ἀρχαίου ναοῦ,
παίζουν καὶ τὴ λάμψη
τοῦ φεγγαριοῦ, ὡς προσπέφτει,
τὴ χύνουνε τραγούδι
τ' ἀχραντα πόδια σου.

9

Στὴ φεγγοβολούσα
περγαμνῆ
κόκκινο καὶ μαῦρο
τὰ κοντύλια τὰ τεχνικά
τὸ βιβλίο γιὰ σένα
χαράζονε, στῆς πνοῆς σου
τὰ μύρα μυρωμένο,
Ποδοκρατόρισα!

Θιάκι.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΚΘΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Τ

Πληθαίνανε πολὺ ὀλόγυρά μου αἱ ἀθροτάκοι.
Θὰ μπουχτίσω πιά νὰ γλεντάω μὲ τὴ μισερὰδα τους.
Εἶναι ὅλοι σοβαροί, κ' ὁ καθένας τους ἔχει κ' ἀπὸ μιὰν
ιδέα.

Ὅσο μοῦ ἀπλώνουνε τὴν ιδέα τους, τόσο τὴ βλέπω πῶ
σιγαμῆ καὶ μὲ στένωτερο νόημα.

Θέλουνε νὰ μοῦ κάμουνε τὸν ἀφέντη, γιατί δὲν τοὺς δέ-
χομαι γιὰ δούλους μου.

Εἶναι πολλοί.

Μάχονται νὰ σκαρφαλώσουνε ἀπάνω μου καὶ νὰ μὲ γο-
νατίσουνε ὅλοι μαζί μὲ τὸ βῆρος τους.

Εἶναι οἱ Γαλέοι τῆς μικροπολιτικῆς.

Φτάνει νὰ σιστεῖ κανεὶς γιὰ νὰ τοὺς σωριᾶσει χάμω.

Κι ὅμως μοῦ ἀρέσει νὰ παίζω μὲ τὴ δύναμή μου καὶ νὰ
τοὺς ἀφίνω στὴν ἡσυχία τους.

Ἄφροτὶ μετροῦνε τὶς βοῦκες ποῦ τρώει τάρφανὸ καὶ τὸ
νερὸ ποῦ πίνουνε τὰ διψασμένα τὰ λουλούδια.

Δὲν ἀφίνουε παράθυρο ἀνοιχτὸ στὸ σπίτι τους μὴν τύχει
καὶ μπεῖ τοῦ ἄλλουνοῦ ὁ πόνος.

Ἄ δὲν πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία, θὰ τοὺς πνίξει τῆς ιδέας
τους ἡ στενάδα.

Τί ἀνάγκη νὰ σείσω τὸ κορμί μου;

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ